

V mlze

Sen, který se mi ve spánku zdál byl nezřetelný svou šedomodrou vůní s ojedinělými záblesky stříbrných vláken. Připomínal polštář, do kterého se hlava zanoří až po vršek vědomí a vůbec nic si už nežádá než odpočívat a snít.

Před stěnu akvária, v němž jsem dosud spokojeně dřímala, se přišoural rozbřesk. Skoro ho nebylo vidět. Posadil se, zachumlán do mlh a zimomřivě se třásl ve studeném vzduchu. Na kolenou držel košík plný mědi, zlata a mosazi. Pozvala jsem ho k rannímu čaji a zeptala se na osud světa, který kamsi zmizel.

„Snad by se dal ještě někde koupit, jestli se ti podaří najít slunce,“ mudroval šeptem a pak se uvelebil u studených kamen. Košík s drahocennými listy štědrých stromů mi nechal v zástavě za delší poležení.

Vydala jsem se tedy do neproniknutelné mlhy hledat svět a přitom si kladla otázku, stojí-li za námahu hledat něco, co chce být ztraceno. Úcta před povinností mě však pudila tak silně, že nebylo zbytí.

Možná je dobré vylézt na kopec a rozhlédnout se pořádně kolem sebe. Snad je dobře vzít si na cestu nějaké světlo nebo alespoň přivázat se na konec provázku připevněného ke klíče dveří.

Mlhou se tu a tam tápavě pohybovaly nezřetelné přízraky. Všechny měly v ruce slepecké hole a snažily se jimi nahmatat cestu do někam. Ale jejich námaha se zdála marná. Klepání holí mlha zcela pohltila, aby zhatila všechno jejich úsilí. Přízraky ohrožovaly jeden druhého nesmyslným máváním a šviháním holí, až nakonec vyčerpaně padly do mlhy a přestaly být.

Po úbočí se mi stoupalo docela dobře Požádala jsem o pomoc vzpomínky. Kráčely přede mnou a ukazovaly tak směr, kterým jsme se ubírali, když jsme ještě byli dva.

Špičkou nohy jsem nahmatala kameny ohniště. Bylo úplně mokré. Posadila jsem se na kmen odpočívající před zápalnou sebe obětí a čekala na přelet poštolky. Věděla jsem, že se dočkám, protože neviditelně přimělo ptáky létat nízko a varovat před překážkami zbloudilé anděly.

Konečně jsem se dočkala. Poštolka přeletěla nad mou hlavou a zalétla do křoví, kde se za okamžik odehrál smrtelný zápas jakéhosi tvora s obratným dravcem. Když jsem se přiblížila, uviděla jsem už jen několik krvavých šípků a trochu ptačího peří. Nic z toho se mi nehodilo na cestu za světem, a tak jsem dál šla s prázdnýma rukama.

Na úpatí kopce jsem klopýtla o kámen mudrců. Vypadal tak unaveně a zašle, že jsem se pro něj neshýbla. K čemu moudrost, když zmizel svět, usoudila jsem.

Co nabídnu slunci, aby s tou mlhou něco udělalo? Vždyť nemám nic než vlhké tváře, studené ruce a příliš zaneprázdněné srdce.

Na úplném počátku nebylo nic. Boží duch se vznášel nad zamlženými vodami a uvažoval, jaký svět stvoří. Pak přišla ta chvíle a povstalo světlo.

Teď ale beze všeho z ničeho zmizelo mé město, zahrady i lesy, které ho ještě včera obklopovaly. Zmizely lidé i stromy, zvěř polní i dobytek na pastvinách. Zůstali ptáci a já bloudící v mlze.

Samota v šedivé studené a mokré vatě mi začíná vysávat myšlenky z hlavy. Víím, že tady nic nezmůžu. Víím, že tady jsem zbytečná.

Uprostřed té nicoty najednou jakoby výkřik tisíců varhanních píšťal, andělských trub a víření neviditelných bubnů. A mocný hlas, který radostně a neodvolatelně přikazuje: "BUDÍŽ SVĚTLO!"

Odkudsi přikutálené slunce trhá mlhu na bezpočet závojų, zdobených perlami a zlatými nitkami. Večer se do nich bezpochyby obléknou podzimní víly i hvězdy, aby zatančily usměvavému měsíci, který bude bdít nad mými sny.